

Tohle jsem udělal:

Minulý týden ve skautu mě Bruce nakopl do rozkroku a všichni jeho kumpáni se tomu smáli a já jsem se rozbrečel.

Ležel jsem tam a brečel.

Oni: Cha-cha-cha-cha-cha-cha

Skandovali to a křičeli.

Mně to bylo jedno.

Vážně.

Po tom, co se stalo se Zylarem a jeho tátou a po tom všem, jsem dokázal snést cokoliv.

Dokázal jsem to při Polárním dobrodružství.

Takže jsem tam jenom schoulený ležel a nepřestával brečet.

Bylo to ve středu po skautu – byl jsem poprvé zpátky, protože dr. Benson řekl, že bych měl jít, a naši souhlasili.

Když jsem přišel domů, snažil jsem se tátovi nic neříct.

Nechtěl jsem říct: Tati, ve skautu mě kopli do rozkroku a potom se kolem mě všichni postavili do kruhu.

Bruce: Koukejte, kluci, jak bude ten sráč bulit.

Všichni: Cha-cha-cha-cha-cha-cha!

Takže jsem šel rovnou k sobě do pokoje. Přišel jsem pozdě, protože jsem měl jít z kostela po skautu rovnou domů.

A domů jsem šel, ale až po tom, co všichni odešli, a já tam pořád ležel v tělocvičně na zemi.

Já: Nic mi není, tati.

To jsem řekl, protože když jsem přišel pozdě, zaklepal u mě na dveře.

Já: Nic mi není, tati.

Ale on s tím nechtěl přestat. On nikdy nepřestane.

Já: Tak jo, můžeš jít dál.

Táta: Co se stalo, Logane?

Snažil se netvářit ustaraně. Poznal jsem to na něm.

Já: Nic se nestalo.

Nic se nestalo.

Posadil se na mou postel a já seděl na podlaze a probíral se komiksy – úplně jako jindy. Nic se nestalo.

Táta: Řekni mi to. Zas ti kluci? Hned mi to řekni. Byl to Jack?

Já: Nic nic nic se NEDĚJE NEDĚJE NEDĚJE NEDĚJE, TATI!

Ta slova zazněla mnohem víc nahlas, než jsem předpokládal, ale zdaleka ne tak nahlas, jak mi řvala v hlavě.

Už jsem vůbec nevěděl, co mám říct nebo jak ještě něco zvládat.

Nechtěl jsem, aby to věděl.